

PROF. DR.

Abet İnan

Yayına Hazırlayan

Arı İnan

Remzi Kitabevi

PROF. DR. AFET İNAN

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Arı İnan
Kapak: Ömer Erduran
Editör: Neclâ Feroğlu

ISBN 978-975-14-1065-8

BİRİNCİ BASIM: Eylül 2005
DÖRDÜNCÜ BASIM: Mayıs 2017

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çiççi Mücellit, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul
Tel (212) 629 4783

İçindekiler

ÖNSÖZ.....	7
GİRİŞ.....	9
1. Bölüm: Çocukluk ve Gençlik Yılları.....	15
Çocukluğumun İlk Anlarından Bir Orman Yangını (1912 Yazı)....	15
Doyran (Annemin Memleketi)	19
Kesendire (Polyoroz), Doğduğum Yer	23
Şumnu (Babamın Memleketi).....	25
Balkan Savaşı ve Göç (1912).....	29
Adapazarı'nda İlkokula Başlama Töreni.....	31
Ankara (1913)	32
Mihalıççık.....	33
Ankara (1916-1917).....	42
Biga (1917-1920).....	49
Alanya (1921)	62
Elmalı (1921-1922)	69
Aydın-Söke-İzmir (1922-1923).....	76
Bursa Yolunda (1923)	79
Bursa-İnegöl-Sinop-İzmir (1923-1925)	80
İnegöl	81
Sinop (1924-1925)	84
İzmir (1925)	95
2. Bölüm: Cumhurbaşkanı Gazi Mustafa Kemal.....	97
Gazi Mustafa Kemal ile Tanışma	97
Yurt Bilgisi Dersleri ve Medeni Bilgiler	102
Kadın Hakları	104
Tarih Çalışmalarının Başlaması	
ve Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti.....	106
Serbest Cumhuriyet Fırkası ve Fethi Okyar	111
Türk Ocakları-Türk Tarihi Tetkik Heyeti.....	116
Türkiye'de Arkeolojik Çalışmalar Nasıl Başladı?.....	117
Türk Tarih Kurumu'nun Çalışmaları.....	120
Dil Kurumu	124

Mısır ve Yunanistan Gezisi	124
Piri Reis'in Hayatı ve Eserleri	130
Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nin Kuruluşu	137
Ankara Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nin 9 Ocak 1936 Açılış Töreninde, TTK Asbaşkanı Sıfatıyla Afet Uzmanı'ca Verilen İlk Ders: "Tarihe Giriş"	141
Tarihe Başlarken Kısa Metot Bilgisi	141
3. Bölüm: Cenevre'de Öğrenim Yılları	149
Doktora, Doçentlik, Profesörlük	155
Atatürk'ten Afet'e, Afet'ten Atatürk'e Mektup ve Telgraflar	155
Afet'ten Atatürk'e (1935)	155
Atatürk'ten Afet'e (1935)	163
Telgraflar	164
Afet'ten Atatürk'e (1936)	165
Atatürk'ten Afet'e (1936-37-38)	175
4. Bölüm: Afet İnan'ın Araştırdığı Bazı Konular	189
Piri Reis	189
Kayseri Gevher Nesibe Sultan Şifaiyesi	192
Mimar Sinan	192
5. Bölüm: Afet İnan'ın Atatürk İçin Yazdıklarından Seçmeler	194
Atatürk'ün Son Günleri	198
"Kumandanlar, Madunlarından Yüksek ve Âlim Olmalıydılar"	202
Basın Hakkında	204
"İnkılabı İkmâl Etmek Lazımdır"	205
Askeri Manevralar İçin Mustafa Kemal Selanik-Manastır Yolunda	209
İlk Köylü Kadın Milletvekili Satı Kadın (Köy Muhtarı)	211
Atatürk ve Kültür Sorunları	212
Mustafa Kemal Selanik'te	216
Mustafa Kemal Annesiyle Karşı Karşıya	217
İlk Teşebbüs	218
Mustafa Kemal Muayene Odasında	220
Mukaddes Tabanca	221
6. Bölüm: Afet İnan'ın Özel Yaşamı	222
BELGELER	237
EKLER	267
RESİMLER	293

ÖNSÖZ

“Geçen Günlerim” adını verdiğim bu kitapta, bir memur çocuğu olarak yurdumuzun çeşitli yerlerindeki yaşantımı yazdım. Bunların bir kısmı hatırımda kalanlar, diğerleri de ailemden işittiklerimdir.

O zamanki sosyal durumumuzdan örnekler vermesi bakımından belki ilgi çeker. Çocukluk günlerimde ve daha sonraları, yurdumuzun çeşitli yerlerini görüp oralarda yaşamaktan daima sevinç duymuşumdur. Bu yöreleri daha sonraki yıllarda gezdiğimde, özellikle Cumhuriyet devrimizdeki değişikliklerin, çok belirli şekilde gelişmeler sağladığını gördüm; örneğin Alanya gibi.

Biz aile olarak güç koşullar altında da olsa, yer değiştirirken hiç yüksünmemişizdir.

Ben kendi açımdan o günleri hatırladığım zaman, yurt ve ulus sevgimin kökenini buralarda bulurum. İlköğrenim devrimde ulusal duygularımın oluşmasında İstiklal Savaşı olaylarının yakın etkisi vardı.

Bu anılarımı yazarken, o günleri tekrar tekrar yaşar gibi oldum. Gençlerimiz, bağımsızlığına kavuşmuş bugünkü yurdumuzda yaşarken, her fırsatta vatanımızı tanımaları imkânını değerlendirdiklerinde, kendilerinde ulusal duyguların kuvvetleneceğine inanıyorum.

Kitabımda, İsviçre’de yabancı dil ve üniversite eğitimimi yaparken, ulusum hakkında gerçeğe uymayan sözlerin kitaplarda yer almasına karşı duyduğum tepkinin sonuçlarını anlattım.

Bunlar Türk ulusu için kullanılan “barbar”, “ikinci derecede ırk” ve “uygarlıktan yoksun” yakıştırmalarıdır. Ulusal duygularıma

dokunan ve gerçekte ilişkisi olmayan bu sözleri Atatürk'e gösterdim ve kendisinin emriyle kurulan Türk Tarih Kurumu'nda kurucu üye olarak görev aldım.

Amacım, Türklerin tarih belgelerine göre uygarlık dünyasındaki yeri üzerinde çalışmaktı.

Anılarımı yayına hazırlarken ise şuna önem verdim: Yabancı kitaplarda ülkem hakkında gerçeğe uymayan sözlerin geçerli olmadığını göstermek için, belirli konularda Türk uygarlığına ait çalışmalarım olmuştur. Ayrıca, bugünkü bilimsel metotlarla dış ülkelere Türk ulusunun kültür verilerini anlatabilmek ve eleştirilere yanıt vermek istemişimdir. Kitapta bunları bulacaksınız.

Diğer taraftan, üniversite öğrenimim döneminde (1935-1938 İsviçre) Cumhuriyet'in kurucusu ve Türk devrimine önderlik etmiş olan Mustafa Kemal Atatürk'ün bu konularla ilgili mektuplarını da bu amaçla kitapta yayınlıyorum. Tarihi olayların incelenmesinde kişiler hakkında övgüler ve yermeler edebiyatı yerine, tarafsız belgelerin işlenmesinin doğru olacağına inanmaktayım.

İşte uğraştığım konular bu ilkeye dayanmaktadır. Bu kitap, dış ülkelerde öğrenimimi sürdürürken incelediğim tarihi konuları, bu üniversite çevresine ve uluslararası kongrelerdeki delegelere duyurmak ve eleştirilere yanıt vermek için olan çalışmalarımın bir bölümüdür. Özellikle Türk uygarlığının bazı konularını bilimsel metotla işleyerek tanıtmak istedim. Bu çabam nedeniyle, o çevrelerden yakın ilgi gördüğüm için mutluyum.

Atatürk'ün mektuplarını ve yanıtlarını yayınlarken, bana, bu çalışmalarımdaya gayretlendirici yardımlarda bulunmuş olmalarından dolayı kendisini ve diğer devlet adamlarımızı şükranla anarım.

Prof. Dr. Afet İnan

GİRİŞ

Annem Prof. Dr. Afet İnan'ın (1908-1985) anılarını yayına hazırlamak, duyduğum sorumluluktan dolayı benim için hayli zor bir görevdi. O, vefatından önce bu anıların Gazi Mustafa Kemal'le Tanışma'ya kadarki 1. Bölüm'ünü bitirmişti. Benden yardım istiyordu bitirebilmek için. Ama ne yazık ki ömrü yetmedi. Keşke birlikte tamamlayabilseydik. 1. Bölüm'den sonrasını da, ben gene onun çeşitli kitaplarında yazdıklarından derleyerek tamamlamaya çalıştım.

Yirmi yıldır onun yokluğuna alışamazken, bana söylediği şu sözleri unutmam mümkün mü: “Sen annesizliğin ne demek olduğunu bilemezsin!”

Afet İnan deyince ilk önce, “Atatürk'e olan yakınlığı” ve “Atatürk'ün manevi kızı” oluşu akla gelir. Buradan yola çıkarak, rahmetli Şevket Süreyya Aydemir'in *Tek Adam* adlı kitabının III. cildindeki Afet İnan'la ilgili bölümü buraya almak istedim; çünkü en iyi değerlendirmelerden birisi bence. Hep birlikte okuyalım:

“Atatürk'ün hayatında gene de bir kadın vardır, tek kadın: Afet İnan.

“Afet İnan'ın, üstünde durmalıyız. Çünkü onun Atatürk'ün yanında, Atatürk için bir sükün ve denge unsuru, ayrılmaz bir varlık haline gelişinden sonra Atatürk'e sağladığı huzur, bilhassa yorgun yıllarında, bu büyük adamın bir mutluluğu olmuştur. Çünkü eğer bu son yıllarda Atatürk'ün hayatında Afet İnan gibi bir huzur iklimi olmasaydı, Atatürk yalnızlığını belki çok daha acı hissederdi. Hırçın, tedirgin olabilirdi. Çünkü bu

gibi şahsiyetlerde, şuurun altına itilmiş ilkel içgüdüler, onların hasta, yalnız anlarında daima ön plana çıkarlar. Büyük aksiyon adamlarının depresyon devrelerinde en büyük düşmanları, bu evvelce şuur altında uyuyan, fakat sahibinin kontrolü zayıflayınca ön plana çıkan içgüdülerdir. Son çağlarında vehimli, kinçi, kiskanç veya zalim olan hükümdarların ve kahramanların hikâyelerini biliriz. Çünkü çöküntü devrinin depresyonları öyle bir ruh halidir ki, o devrede şuur, şuuraltını kontrol edemez. Büyük adamlarda bu devreler, çoğunlukla bir denge hali değildir. Bu devir, bir iç hesaplaşma ile beraber artan bir nevi küskünlük halidir. Bir tarihi şahsiyet, kendini hayata bağlayan bin bir çeşit bağıntının gevşediğini, birer birer koptuğunu gördüğü bu devrede, eğer ruhuna eş olacak bir yakın insana, kendisinin son yıllarını serinletecek bir huzur iklimine kavuşmamışsa, hırçnlık onu ister istemez, hatta zalim yapabilir...

“Atatürk’e gelince, hayatı boyunca ileri vasıfları olan bu insan, mantık ve akıl gücüyle, hayatla olan son hesaplarını, elbette çok daha dengeli kapatabilirdi. Fakat Afet İnan, bir taraftan iyi yoğurulmuş bir aile hamuru ve soy vasıflarıyla, bu hesaplaşmayı öyle sanıyorum ki, çok daha kolaylaştırdı. Afet İnan şöyle konuşur:

“Atatürk’ün çevresine güç alıştım. Çok tecrübesizdim. O büyük bir şahsiyetti ve şunu kavradım ki, onu anlamam için şahsiyetleşmem lazımdır...”

“Sanıyorum ki Afet İnan’ın ondan sonraki hayat hikâyesi hep bu şahsiyetleşme, şahsi değerler edinme gayretinin, uzun ve oldukça çetin hikâyesidir.

“Afet İnan’da Atatürk, kendi ruhuna yakın ve kendi yalnızlığına eş olan, iddiasız bir sükûn havası buldu ve ona, hiçbir yakınına göstermediği sevgi ve yetiştirici ilgiyi gösterdi...

“Evet, Afet İnan’ı evvela, iyi yoğurulmuş bir aile hamurunun ve soy vasıflarının hasılası olarak almak yerinde olur. Eğer bu temel değerler olmasaydı, Atatürk’ün hayatında işgal ettiği yeri elbette ki alamazdı. Mesela Atatürk, yalnız Afet İnan için bir insanın duyabileceği en yakın benimseme duygusunu duymuş ve onu resmen manevi evlat edinmek istemiştir. Fakat Afet

İnan, hiç şüphe yok ki, öz aile bağlarından ve terbiyesinden gelen bir davranışla, (...) kendi babasının kızı kalmak yolunu tercih edebilmiştir. Zaten Afet İnan'da, ailesine, vatanına olan iç bağlılıklar daima güçlü kaldı. Mesela Cenevre'de okurken, pansiyonda pazar günleri ve bir Çinli kızla yalnız kalırlardı. Çünkü bütün arkadaşları o gün kilisede bulunurlardı. Gene böyle bir pazar günü, ona dokunan bu yalnızlığın hüznünü hoş bir içine dönüşle unutmak istedi: Odasına kapandı, kapısını kilitledi. Sandığından bir Türk bayrağı çıkardı, yere serdi. Başına, tıpkı annesi ve babaannesi gibi bir başörtü bağladı. Secdeye vardığı zaman alını bayrağın üstüne gelecek şekilde namaza durdu. Namaz sona erip de, yerde serili Türk bayrağının biraz gerisinde ellerini açtığı zaman, geçmişlerine, ölmüşlerine, şehitlere, yaşayanlara, milletine ve Atatürk'e dualar etti. Bu içten gelen ruh tepkileri, ne kadar soylu ve güzel şeylerdir.

“Lord Kinross, Atatürk'ün hayatını inceleyen dostlarının, tanıyanlarının kendisinden beklediklerine bakarak yüzeyde kalan eserinde, Atatürk için Afet İnan'ı bir kültür sembolü olarak vasıflandırır. ...Atatürk'ün Afet İnan'ı bir kültür kadını olarak yetiştirmek, onu kültür teşekküllerinde, üniversitelerde, (...) konferanslarda, üstün vasıflarıyla saygı toplayan bir kadın olarak görmek yolundaki ihtirash çabaları heyecan vericidir.

“Mesela Afet İnan ilk defa, Ankara Türk Ocağı'nda konuşacaktır. Aydınlar, profesörler, yabancı diplomatlar davetlidir. Afet İnan'ın tebliği için günler ve geceler hazırlanılmıştır. Fakat Afet Hanım'ın, kürsüde kıyafetiyle dahi bir başka kadın olarak görünmesi lazımdır. İşte o zaman bu kıyafet Atatürk'ü uzun uzun düşündürür. Resimler, şekiller çizilir. Nihayet terziler çağrılır ve henüz 22 yaşındaki bu genç kıza, yarı öğretmen, yarı rahibe, yarı kürsü profesörüne yakışan bir kıyafet, Atatürk'ün bin bir titizliği içinde meydana çıkar.

“Ondan sonra Afet İnan'ın yolu seçilmiştir: Hoca ve sosyal hayatta etkili bir kadın müderris (profesör) olacaktır. Artık iki taraflı bir çaba başlar. Nitekim bugün Afet İnan bir kürsü profesörüdür. Ama arada sosyal problemler üstünde Atatürk için bir

kültür sembolü de olmuştur. Mesela kadınlara Türkiye’de belediye seçimleri hakkı meselesi, onun Musiki Öğretmen Okulu’nda çocuklara verdiği bir mektep vazifesiyle ön plana çıkar. Elbette ki er geç meydana atılacak olan bu dava, bir an önce kanunlaşma sahasına doğru yürür. Sonra, tarih konularında Atatürk’ün ilk öğrencisi odur. Atatürk ilk sezilerini ve çalışmalarını âdeta onunla işler. Mesela Afet’in elindeki Fransızca coğrafya kitabında Türkler ‘ikinci derecede ırk’ olarak gösterilmemiş miydi? Bu Atatürk’ü isyan ettirmediydi mi?

“Niçin öyle olsun?”

“Ve sonra gece gündüz münakaşalar, araştırmalar başlar. Nitekim Afet İnan’ın 28.4.1930’da Türk Ocağı’ndaki konferansının konusu da, Türk kültürü ve Türklerin medeniyete hizmetleridir. Türkler medenidir, otokondur vs.

Hülasa Afet İnan, Atatürk’ün son yıllarında ve onun hemen hemen bütün gün ve gecelerini verdiği tarih hareketlerinde ve nihayet onun ağır ve mihnetli son hastalık aylarında daima Atatürk’ün yanındadır.”

Bu anıları derlerken, Atatürk’ün anneme çok güvendiğini biliyordum ama, ayrıca da Avrupa’daki öğrenim yıllarında bulunduğu çevrelerde, hem Türkiye’yi tanıtmaya çalışmış hem de Atatürk’ün oradaki gözü kulağı olmuştur. Ayrıca Prof. Dr. Pittard’ı Türkiye’ye davet ederek, Atatürk’le tanıştırmış ve bazı konularda birlikte çalışmalar yapmalarını sağlamıştır.

Doğal olarak bu uygar, okuma âşıkısı, çalışkan Türk kızı, Atatürk’ün göğsünü kabartmıştır. Çünkü savaştan sonra yaptığı devrimlerde, Türk kadınlarının uygar, kültürlü ve iyi yetişmiş olmaları ön plandadır. Buna örnek olarak yetiştirdiği Afet, onun bu arzusu-nu layıkıyla yerine getirmiştir.

Musiki Muallim Mektebi’ndeki (bugünkü konservatuvar) derslerini, yeni kurulan Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi’ndeki asistanlıkla başlayan akademik kariyeri izlemiştir. 1950 yılında tarih profesörü olan Afet İnan, ayrıca A.Ü. Fen Fakültesi, Hacettepe Üniversitesi ve İzmir Üniversitesi’ndeki derslerini ve Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Müdürlüğü’nü emekli oluncaya

kadar sürdürmüştür. Türk Tarih Kurumu üyeliği ve asbaşkanlığı, ayrıca TTK bünyesindeki Atatürk ve Türk Devrimini Araştırma Merkezi Başkanlığı ise onu hep mutlu etmiştir.

30 Nisan 1930'da Türkiye'de ilk konferansını, "Kadın Hakları" üzerine vermiştir. Aynı yıl Türk Ocakları'nın VI. Kurultayına Ak-saray delegesi olarak katılan Afet İnan, Türk Tarih Kurumu'nun temelini atacak olan önergesini verdi. Kabul edilen önergeden sonra Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti ilk toplantısını 4 Haziran 1930'da yaptı.

Gene bu yıl, Atatürk'ün gözetiminde *Seçim, Askerlik Bilgisi, Şirketler, Bankalar* adlı kitapları yayınlandı. Bunlar daha sonra *Yurt-bilgisi* adı altında toplandı. Yayınlanmış 36 kitabı ve çok sayıda makalesi vardır.

Yaşamında insanları mevkilerine göre değil, bilgi birikimlerine göre değerlendiren Afet İnan, etrafına da hep bu telkinde bulunmuştur.

Afet İnan, Türk kadınının nasıl olması gerektiğine (çalışkanlığı, kültürü, davranışları ve kıyafetiyle) bir örnektir.

Yakın tarihimize ışık tutacağına inandığım bu anı kitabı, aynı zamanda genç araştırmacılarımıza da bir kaynak oluşturacaktır.

Arı İnan
Bodrum, 2005

1. BÖLÜM

Çocukluk ve Gençlik Yılları

Çocukluğumun İlk Anılarından Bir Orman Yangını (1912 Yazı)

Osmanlı İmparatorluğu'nun Balkan sınır kasabalarından biri olan Ropcoz (Drama-Serez) yolundayız. Bük istasyonunda trenden indikten sonra, iki gün sürecek olan yolculuğu atla sürdürmek gerekiyor. İşte bu yolda şen, atlı bir kabile orman içinde ilerliyor. Yol arızalı, dereler geçiliyor. Sık ağaçların gölgesinde saatlerce yürünüyor. Annem, kabilede tek kadın. "Ördek başı" deyiimi kullanılan koyu yeşil renkli çarşafı, atı örten kırmızı renkli örtüye karışıyor. Ben, annemle aynı at üzerindeyim. Ona sarılıyor ve onun mırıldandığı bir şarkıya kulak vererek çevreyi seyrediyorum.

Babam, ayağında parlayan getrleriyle atının üzerinde dimdik duruyor. Bazen babam, atını sürerek annemin yanına yaklaşıyor ve beraberce gidiyoruz. Kabilede birkaç erkek de var. Arada bir çeşme başında duraklıyor, bir şeyler yiyoruz. Ben, anneme sarılmaktan yorulan kollarımı dinlendiriyorum. Koşup zıplamak istiyorum. Sık ağaçların arasından gökyüzünü aradığımı ve anneme, babama çeşitli sorular sorduğumu bugün de anımsarken, genç karı kocanın neşeli, mutlu yüzlerini görür gibiyim.

Bu yolculuk, bir dönüştür. Annem ve babamla Selanik, Gevgili ve Doyran'a gitmiştik. Doyran'da annemin, Gevgili'de babamın yakınlarıyla görüşülmüştü. Erkek kardeşime ve bana bayramlıklarımız Selanik'teki kapalıçarşıdan alınmıştı. Erkek kardeşim Ahmet

Babası İsmail Hakkı Bey.

Annesi Şehzane Hanım.

Reşat, benden bir buçuk yaş küçük olduğu için, o annemle evde kalmıştı.

İşte bu yolculukta, bir yol dönemecinden sonra, beni etkileyen ve çocukluğumun ilk anısı olan bir olayla karşılaşırız. Derenin öbür tarafındaki ağaçlar, duman ve alevler içinde; sanki birdenbire üzerimize devrilecekler gibi yanıyordu. Herkes atından inmişti. Annemin pelerinin altına saklanmışım ve korku içindeydim. Annem dua ediyor, ben, “Amin,” diyerek ellerimi kaldırıyordum. Gökyüzünü sık ağaçlar arasından görebilmek çok güçtü. Karşı taraftan yükselen alevlerin kızıllığı etrafımızı sarıyordu. Babam orman bekçilerine bağırarak emirler veriyordu. Yangının diğer yerlere de atlamaması için kesilen ağaçların gürültüsü derede akisler, uğultular yapıyordu. Ağaçlar yanıyor, çatırıyor, gürültülü sesler arasında renkler birbirine karışıyordu. Annem duası arasında bana, babamın bu ormanları korumakla görevli olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Babamın orman memuru olduğunu bu olay vesilesiyle öğrenmiştim.

Orman yangını önlenmişti. Yeniden atlara binmiş, dumanı geride bırakarak, güzel yeşillik ormanlara tekrar kavuşmuşuk. O

gece konakladığımız yerde annemin koynunda uyurken rüyamda, orman yangınının alevleri içindeydim. Ürperiyor ve sığıyordum.

Ertesi günkü yolculuğumuzdan bende hemen hiçbir iz yok. Yalnız büyük tomrukların sular içinde yuvarlanmalarına hayretle bakarken, onların yanmaktan kurtulduklarına seviniyordum.

O gün akşamüstü, yolculuğumuz bitmiş, heybelerdeki hediyelerimiz ve bayramlıklarımızla (bana kadife, önü düğmeli elbise ve ceket) evimize gelmiştik. Evimize ve evde kalanlara kavuşmuştuk ve benim anlatacak çok şeyim vardı. Orman yangını benim için başlıca heyecanlı olaydı. Onu anlatıp bitirdikten sonra sıra ötekilerine gelecekti.

Afet ve kardeşi Ahmet Reşat.

